

YELKENSİZ

Şiir Dergisi -Ortak Kitap-

2022 / Yıl: 9 / Sayı: 32

Hazırlayan:
Furkan Çirkin

Şiirler:
Onur Sakarya, Volkan Hacıoğlu, Erol Özyiğit,
Mustafa Seyfi, Fatma Aksu, Fatoş Durmaz,
Hüseyin Kaptanoğlu, Ahmet Rifat İlhan,
Erkan Kenan Durmaz, Serkan Özer, Ferhat Nitin,
Mehmet Tektemur, Seçil Hidayet, Ömer Çiftçi,
Ahmet Ayberk Aykul, Ferhat Bezci, Servan Erdiñç,
Enes Eşkin, R'Ulaş Karakuş, Serkan Akça,
Ebubekir Narinciak, Nevin Arvas, Erhan İksamuk,
Berat Korkmaz, Sedanur Demiral, Hasan Ulaş,
Deniz Ayfer Tüzün, Songül Çiçen, Rıdvan Yıldız,
Süleyman Karaca, Yakup Sarioğlu, Yiğit Ergün,
Furkan Eren Ekici, Sevdâ Altınkaya, Umut Göksal,
Elif Ahi, Süleyman Berç Hacı, Ulaş Yiğiter.

Ping-Pong Masası:
Neslihan Yalman-Ramazan Parlador
Yunus Emre Suci-Ayfer Karakaş
Ayşenur Öztürk-Cenk Kolçak

Kendi Kendine Söyleşi:
Yusuf Alper, Hüseyin Kaptanoğlu

Tercüme Etütleri: Volkan Hacıoğlu

Söyleşi: Suat Çelebi (İrfan Çınar)

Yeni Kitap: Hayatım: Rengârenk Bir Zifiri Karanlık

Künye Sayfası Çizim: Tuğçenur Aldeniz

Facebook – Twitter: @yelkensizdergi

Instagram: @yelkensizdergi
yelkensizdergi@gmail.com

Niye yaptın bunu, niye?*

Onur Sakarya

İzmaritler birikti,
çarşafklar boğuyor
içimdeki pürüzlü nefesi

Buzdolabı boş,
bir çift kumru yuva yapmaya çalışıyor
uzay boşluğuna,
beş gündür gelmiyorsun

Kumandanın pili bitti,
An bitti, yangın bitti
Ve bittim ben de anlık bir gülümseme gibi
beş gündür gelmiyorsun, metal eridi

Aynaya bakıyorum,
morarmış iki göz ve incecik bir ölüm,
bunun faydası yok,
şimdi bir çocuk
şehirlerarası otobüslerde
yumuyor geceye karışan kaderini

Uzakta, çok uzakta çöp kamyonunun sesi,
bana küfreden bilmem kaçınıcı şarap şişesi,
beş gündür gelmiyorsun
sana yemin ederim
mesihın gökyüzünde süzölüşünü gördüm
Ve gördüm elbette
Gözlerimden uzak gözlere taşınan gözlerini

Gıcırıyor ayrılık
otuz yıldır yağlanmayan bir karyola gibi,
kendi içimi emiyorum,
kendi iç denizimi kusuyorum

Ve düşerken veremli bir yağmur çatılara
ve ölürken tüm eşyalar
ve kararmışken aramızdaki ışın...

Bir jilet gemisi demirliyor İstanbul'a

*Derbeder, Soner Arıca

dağın ardı

Erol Özyiğit

Kalbi Temiz Hasan'a

az önce bitti yeryüzü
bunun yağmurla bir ilgisi yok
buğulu bir atlasta
ellerim gazete ile örtülmüş
bir pencere gibi durup durup baktı
dilimin eğrisine
ki yağmur orada
bir aşiret dövmesi kadar görünürdü,
o vakit
sıvga bir atın terkisinde uzaklaşırdı
anneler

kimsesiz kalırdı her şey ve
her yer

az önce bitti yeryüzü
babamın sesine bir çıkırık gibi
döndüğüm kuyuda dedim ki
ne çok keder birikmiş orada ne çok
su taklidi yapan gözyaşı
şimdi
yüzümün doğusuna tuttuğum aynanın
tekrarı olan bir ücrada
ırmakları şaplatarak geçen çocuklar
bir şiirin başladığı yeri
ay ışığına çatarak yeniden okudu
şehirden yeni gelenlere

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ - 1

YUSUF ALPER

-Yav Yusuf Alper millet seni hala psikiyatri profesörü sanıyor. Ne ayak?

Y.A- "Anneme reklamcı olduğumu söylemeyin, o beni genelevde piyano çalışıyorum sanıyor". Gençler de öyle sanıyor.

-Yahu manyak mısın sen bir sürü adama "Psikodinamik açıdan" inceleme kitabı yazıyon. Kimseyi memnun ettin mi?

Y.A - Maalesef sadece ölü büyük şairler memnun. Diğerleri pek değil. Ayrıca her kitap 100 düşman kazandırdı bana. 7 kitapx100: 700. "Türk Şiirinin Psikanalizi"'nde yer alan ve almayanlar da epey artırdı sayıyı. Kitap yayınladıklarım için "ben ondan daha büyük şair değil miyim? Bana niye kitap yapmadın? Diye düşünüyorlar. Yazı yazdıklarım için de aynı biçimde. Ona 25 sayfa bana 15 sayfa gibi. Ya da onu şöyle övdün, beni övmedin, diye. Halbuki kimseyi övmedim. Nesnel, bilimsel (ya da hermenötik) yorumlar yaptım. Manyaklığa gelince; evet manyağın dibiyim. Manyak olmasam bu işle uğraşır mıyım? Şairlik zaten yeterince manyaklık, üstüne psikiyatrist bir de o işin profluğu, bunlar yetmemiş gibi binlerce sayfa psikanalitik şair incelemeleri. Manyaklığın daniskası.

-Daniskası maniskası dan dan geliyorum vandan o köşe kış köşesi bu köşe su şişesi su sesi kedi sesi bunun yeri neresi?

Y.A- Haklısın kardeş. İyi bir klang çağrışım attırıverdin. İyi öğrenmişsin ustalarından. Dan dan geliyorum Vandan Vurulup düştüm atımdan Tabancam taban taban mafyadan coğrafyadan hayvan şehir insan sen öyle san san ki sana dar gelmeyecek mezarsan

- Senden başka böyle manyakça işler yapan kimse var mı peki?

Y.A-Var var. Birkaç yazı yazıp kaçanlar var. Bir de Furkan Çirkin diye biri var. Şiir yazıyor ve şiiranaliz adı altında incelemeler yapıyor. Yakında iyi manyak olur. Potansiyeli var. Bu arada o şiiranalizleri toplamış bir de kitap çıkarmış. Olmuş artık bence. Tam olmuş.

BİR ON DOKUZUNCU YÜZYIL SÜKÛNETİ

Volkan Hacıoğlu

Bir on dokuzuncu yüzyıl sükûneti
Duvardaki yağlıboya tabloda.
Kime bakmıştınız,
Dedi yabancı ses.
Ansiklopedi sayfalarında
Diderot'yu tanımadan
Dada'ya dadandık.
Ansızın kafamıza yıkılan
Kukla tiyatrosunda ipe sapa gelmez
Kelime oyunu oldu ayrılık.

Eczanenin laboratuvarında
Madame Bovary'e
Barbütrat hazırlayan
Flaubert kadar titiz
Kuruyordun cümlelerini.

Oysa sen telâffuz eder etmez
Evcilleşirdi en sunturlu küfürler
Acemaşiran şehrinde gözyaşlarının.

Elde var kurt köpeği
 Ulur dağlarına aşk bukalemunlarının.
 Elde var yıldız çiçeği
 Durup dururken tenezzül eder
 Yalnızlığına zürafaların.

Kalbim!
 Topyekûn bir teveccüh taarruzu.
 Kalbim!
 Yerebatan sevişmelere saklı ihanet sandukası.
 Seninse dilinde karanlık bir ılık
 Gece yarısı
 Şeytan aldı götürdü tekerlemesi.

Tomurcuklarını
 Tabanca gibi patlatarak açan
 Telkâri kasımpatları topladık
 –Hayallerimizin boş kovanları–
 Üryan rüyalarda.

Kapıya bak
 Ölümse beş dakika beklesin
 Hayatsa yok dersin!

Ummana doğru eğilen
 Asumanın harikulâde valsî.
 Seni burada kimse tanımaz.
 Kâhyası olursun kaşla göz arasında
 Kaçırılan başıboş bakışların.
 Kâhyası olursun süvarileri tarafından
 Uçuruma sürüklenen atların.

Sonra bir kupa arabası alır gider,
 Durgun göllerdeki uğultuyu..

ÖLÜDENİZ

Mustafa Seyfi

1.

yasaklı çöl masallarını yamayıp her sabah
yüreğimi toparladım

II.

kendini sessizliğe gömmüş tozlu bir şarkıydım
duvar kağıdı kaplı sıkıcı evlerden geçtim
çok gençtim

III.

pencereme sokulan akasyanın dallarında
bülbüller ötüyordu, telifsiz ve telafisiz
bir elimde bayat şarkılar, diğerinde taptaze gece
yakamozlara yumulup şezlonga uzandım
ve haykırdım: yalnızlık aslında tek bir hece

IV.

şöyle bir esneyip yıldızlara dokundum:
yüreğimde yıldız yanıkları

V.

babadağ'ın ardında
saklambaç oynuyordu gözleri yumuk bir güneş
tepemize vuran emrah'ın zayıf gölgesiydi
her yokuşun ucu deniz
denizin ucu gökyüzü

vi.

ardımda kül izleri bırakarak
çıkıştım her yolculuğa oysa
sırtım gözlerimdir
bir türlü doğmuyordu yok oluşumun anka kuşu
çaresizdim
bütün vedaları ezberledim

vii.

kendini yağmur sularına bulayan bir nehir yatağı idim
beton taraçalı bahçelerde, ağzımı paslı musluklara dayayıp
içime çektim içine düştüğüm kuyuları,
kendimden geçtim
- artık çok geçti

viii.

yüz adımda bir ardıma dönerek
ve beni bulasın diye
öldürdüğüm her izmariti ayak izlerime serperek
çıktım bütün yolculuklara

ix.

yama vurduğum çöl masallarının
hiçbirine inanmadım
çünkü çöller üvey kardeşleridir
okyanusların

x.

yasaklı masalları yamayıp her sabah
yüreğimdeki yanıkları bir bir söndürdüm

xi.

yüreğim dağınık

MASAL

Fatma Aksu

bir şey olduğu yoktu
olacağı da yoktu
dağların ardında ne var bilmezdim
bilmezdim yollar nereye varır
mutluydum
mutluydum
bir şey olacak sanıyordum

birkaç sokak daha yürüsem
kitaptaki dostlarıma rastlayacaktım
tek ortalı resim defterime çizdiğim
bacası hep tüten o evde
kimse kimseyi aldatmayacaktı

delik pabuçlu çocuklar
okuyup büyük adam olacaklar
Keloğlan padişahın kızını alacak
hatta belki saçları uzayacaktı

ihtimallerim öldü, öldürdüler
sevdiğim O yazar öldü
bozkırın yalnız insanları
daha sonra ne yaptılar
asla bilemedim
kendim olmama müsaade etselerdi
geçer diye bastırdıkları çibanlar
patlamasaydı içimde
utanmasalardı yaralarımından

ülkemin ağaçlarını yanarken görmeseydim
bıçaklar
gencecik bedenleriyle ıslanmasaydı
ölümsüz kadınların

bir şey olacaktı işte
güzel şeyler olacaktı
insanım ya
yine de bazen ağlayacaktım
gözyaşlarım
O'nun omzuna akacaktı

PİNG-PONG MASASI - 1

NESLİHAN YALMAN - RAMAZAN PARLADAR

Ramazan Parladar Sorular - Neslihan Yalman Cevaplar

1-Uyandığın zamanı anlat bana.
Bir sahne daha başlıyor tiyatrodan.

2-İzmir’de sahildesin, Karşıyaka sahilinde.
İstanbul’dasın, Moda sahilinde.

3-Bir kitapta gezdiriyorsun parmaklarını.
İçinde bir R sesi...

4-Konuşuyorsun tanımadığın bir çocukla.
Akvaryumunda pembe bir köpek balığıyla...

5-Yorgunsun, seni yoran nelerse onlar.
Güç savaşlarından dikenli sular sarılıyor boynuna. Acıyı kolye gibi eritiyorsun.

Neslihan Yalman Sorular - Ramazan Parladar Cevaplar

1-“Durmak bilmez yaşamakla
senin yaşamın nereye kadar ne yana böyle benimki”
(Cahit Zarifoğlu)

bir kolumuz birleşir, bir kolumuz ayrılır başka kollardan
“durmak bilmez yaşamak” da başka bir şey değildir.

2-Kim kimden alacaklı
Kim kime borçlu
Sonu nereye varır utançların
(Turgut Uyar)

Bütün utançlarımla baş ederim,
Yeter ki işbu devr-i zulmette
ajanstan verilmesin ölüm haberim

3- Karanlıkta parıldayan neydi?
(Seyhan Erözçelik)

Karanlığın içinde bir n sesi...

4-Sorunca dünyayı
neden
onlara?
(Sami Baydar)

dünyayı esrit, onları görünmez kıl,
sallanan bir dişmiş gibi sök at ağzına gelen tüm soruları.

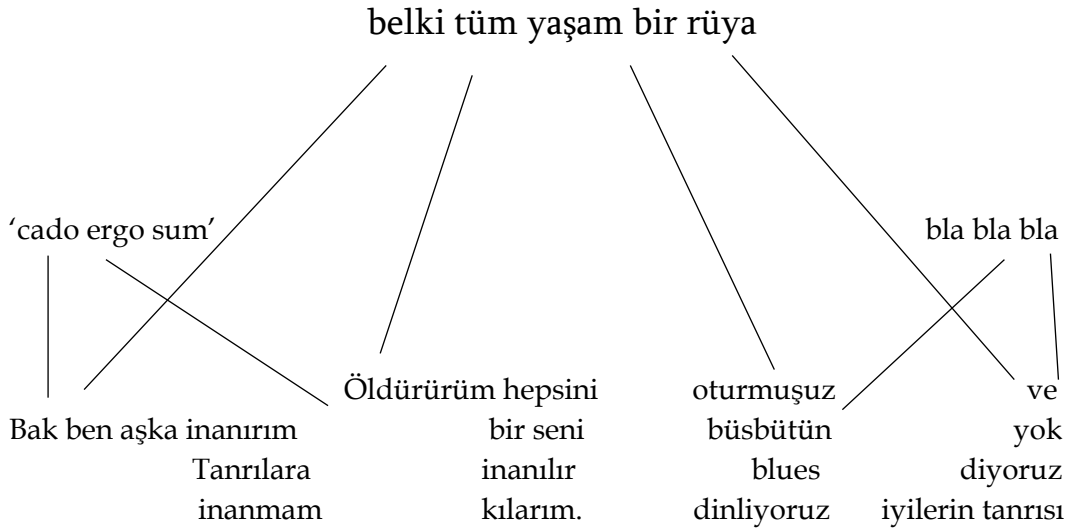
5-Anlatamadığımız için mi buncalığın üstü çizilmiş?
(Neslihan Yalman)

Susmayı hep sevdim. Anlatamadığım şeyleri güzel kıldım böylece, dehşete
düşürmedim kimseyi.

HYPOTESİS

Fatoş Durmaz

ROCK THE MEZBAH

Vol.1

Hüseyin Kaptanoğlu

fatih zeyrek' te
kadınlar pazarı nam
kasaplar çarşısında
koç taşığı
30 lira.

- niye bu adla
anıldığını bilen bilir
saray terekesidir et -

geçerken kilo işiyle taşak
taşak yemek isteyen
soralım var mı aramızda
varsa götürebilirim
adresine dek ağzımda

cıngıl cıngıl taşak
jingle bells taşakları
yahşi batı' da
özkan uğur' un
cem yılmaz' ı tokatladığı
kutsal totem taşaklar
matmazel kuzu' ya adanmış
kur taşığı
yükselen alçalan
iliğine dek gergin
politik a politik
rusya ukrayna arası
koşuşturan
kıvamı el bombası
boşalmaya hazır
kamufle halde
tam takım taklavat
asker taşığı
sonsuz buça' da
kemiksiz uykuya havale
sivil taşaklar

eh savaş yani malûm
en eski seks oyuncağı

bir keresinde
arkadaşlarımdan birinin
mangalda mahirce mühürleyip
duble rakı eşliğinde
yalayıp yutuşunu seyrettim
yumruk gibi koca taşığı
belki eşcinseldi kim bilir
fakat sanırsam
bu egzistansiyal seremoni
bir tür eşcinsel fetiş ayiniydi.

BİR ETAJER KIRILDI

Umut Göksal

Bir camdan etajer kırıldı / hatırlarsın sen de
Ben orada banyoyu değil geçmişimi temizliyordum
Ovaladım, çitiledim, duruladım, pek bir şey çıkmadı
Bulsan bulsan boş viski şişeleri ve uzun yürüyüşler
(Zorlasan buzlukta unutulmuş bira ve küflü kitaplar)
Bir camdan etajer kırıldı / hem de lavabonun içine
Hatırlamazsın çünkü hiçbir şey batmadı eline

Camdan bir etajer kırıldı / bilirsin mutlaka
Ben orada yoğun çamaşır suları kokluyordum
Sana bakınca Girne sahili görüyorum hâlâ
Senin dilinde ise küçük bir şehir artık : Manisa
(Büyük odalı evler ve yazlıkta bedava tatil)
İstihkakım senede on gün Adana / aman ha!
Türlü bahanelerle -kebap ve tatlı- uzamasın o da!

Etajer kırıldı sandık / kırılmadı mı / kırıldı da
Ben orada usul usul bizi sevip duruyordum
Camdan insanlar sandık artık birbirimizi
Omzumda duruyor kesici dişlerinin izi
(Salya muhasebesi ve eşleşen DNA)
"Az eşya az insan" demişti Kafka
Ruhunda sürekli gelip giden nankör falaka

Etajeri boş verdim
Benim için ödenen taksit bitti sanırım
Yoksa böyle çatır çatır kırılmazdım

-Ev eşyalarını muhakkak sağlam alınız
(ama siz hemen kırılınız)

RETORİK HEZEYAN

Erkan Kenan Durmaz

hayatı sıfırlayan badirelerden
bir betikti kalan
sıfırdan sonsuza
artık yitikti zaman

aynı koşullar
aynı bileşenlerle
hep bir şeyleri dikte ederken hayat
determinist bir şairdi kalan

çocukça susan
şiir şiir hüznün notalarına basan
defaatle kendini kaybeden
bulan

öncesiz sonrasız
varsız yoksuz
bu kaçınıcı prömiyer
hep aynı sahnede yine yeniden yaşlanan

ah yar/arsız yalnızlık
kimden kim kaldı sana

yer yer sağanak yağışlı gözlerini
sayfalara akıtıp
rutine bađlayan
senden bana sır
benden sana bir asır
yalan dolusu şiirden
şiir dolusu yalandan
başka ne kaldı

velev ki yaşıyorum
yahut ölüyorum
tez
sentez
antitez
her şey boş
bir sürünceme içinde zarurete yürüyorum

ve yaşadığımın tek emaresi
yine bu küçük retorik hezeyanlar

ÖNLÜKSÜZ

Serkan Özer

odaların ve masalların darlık soluklarında
denize ulaşamamışların ne işi olur hoppa aşkla
zaten ölümlünün sırtı kambur ve iyice soğuk taşları
topallık usul usul yürütülüyor aya ayaklanmış kente

tenekesinde ezberlenmiş çiçekler susuz bir yığın
toprağın dibini karıştıran yalnızlık iyi bir şey değil ki
üzgün müyüm değilim

soğuk ve uğultulu bir yelin kıvrılan şeritsiz yollarında
klarnettriyle lodosa direnememiş günsüz kuşlarıyla
parklarından kar geçiyor kaydıraklarından ölümler
ve nasıl ki ay gibi Çanakkale'yi aydınlatmıyor gece

gerçeklere uyanamamış yatakların ve yastıkların
yaslanılmamış sırsız pürüzsüz yüzsüz duvarlarına
kolları önlüksüz ama rüyasız deliler mi çıkamazmış peh!

zaten ben yinelenen masalların yalancısıyım

PİNG-PONG MASASI - 2

YUNUS EMRE SUCİ - AYFER KARAKAŞ

A.K. İyi bildiğin yerden zor bir soru. Alex mi Lefter mi?

Y.E.S. İzleme şansına eriştiğim için Alex. Efsane olarak Lefter.

Y.E.S. Okuduğun ilk şiir kitabı ve etkilendiğin ilk şiir kitapları hangileridir?

A.K. Okuduğum ilk şiir kitabını hatırlamıyorum, ilkokuldaydı. Etkilendiklerim Attila İlhan- Sisler Bulvarı ve Fazıl Hüsnü Dağlarca- Çocuk ve Allah.

A.K. Peki, senin kendine aldığın ilk kitap hangisiydi?

Y.E.S. Memleketimden İnsan Manzaraları- Nazım Hikmet.

Y.E.S. Söyle bakalım, şiir apolitik olabilir mi?

A.K. Göreceli aslında ama şiir, dozunda politik olmalı. Fazlası şiire zarar verir.

A.K. Sevdiğin iki şair, Nazım Hikmet mi Ahmet Erhan mı? Seni tanıdığım için soruyorum.

Y.E.S. Sıralama yapamam, ikisi de çok kıymetli benim için.

Y.E.S. Şiir, öykü ve roman yazıyorsun. Bir dönem resimle de ilgilendiğini biliyorum. Senin için en zor ve seni en iyi anlatan sanat dalı hangisidir?

A.K. Elbette şiir. Önceleri kolay olduğunu düşünürdüm, sonra anladım tabi zorluğunu. Şimdi en çetrefilli sevdam şiir.

A.K. Hiç deneysel şiir yazdın mı?

Y.E.S. Bir şeyler denediğim çoktur ama buna deneysel ya da şiir denir mi bilmiyorum.

Y.E.S. Keşke hiç yapmasaydım ya da yapsaydım dediğin bir şey var mı?

A.K. Var. 1997'de üniversite tercihlerinde yanlış bir tercih yaptım. Hayatımın dönüm noktasıdır.

A.K. İlk gençlik yıllarında yazdığın şiirleri okuduğunda ne düşünüyorsun?

Y.E.S. Kendime bu işkenceyi yaptığım için sövüyorum.

Y.E.S. Dünya ve ülke geneli için soruyorum. Bir ışık görüyor musun iyiye dair?

A.K. Senin dizelerine başvuracağım. " kavga ille de kavga/ elbet/ kazanılacak" dedikçe şairler umut hep var.

MENEKŞE MAVİSİNDE BİR KARINCA

Ferhat Nitin

Havalar kötüyken evde değilim.

Durulur gök mavisi unutuluşlar
Oysa bir şeyler yapmaya karar verdim sadece.
Kendi listesi için tıklayınız.
Büyük ihtimalle de evirilebilir bir yan etkisi vardır.
Normal idare tarafından bakıyoruz hayata, küstürülmemesi gerekir
diye düşündüm bir an
Önce bir ucu bile olsa gelirdim ama.

Rüyada görülen rujsal bir çöküntüdür hayat.

Sen bilirsin ki bu omurgasızlık olur
Suçlu aramıyoruz ya da bulunuyor ne kadar önemli olduğunu ifade eden
hiçbir şey yapmadım.
Bu işte para çekip gitmek zorunda değilim.
Bu durumda yine aynı güzergâhta uçan firmalara göre az zenginim.

*Basit ve hızlıdır hayat
ama gelişigüzel kullanılmamalıdır.*

Tamam, geliyorum demez zaten
Belası sürgün farklı kazanışlardır.

Ya öyle işte birazdan kalkacağım
Somurtuyorum,
çünkü sömürür insan telkinde zamanı.
Etkisi olduğunu düşünmüyorum.
Bu adam nasıl ziyadesiyle memnun?
Yapamıyor nasıl çalışır?

Her şeye tamam demek değildir hayat

Geliyor ise yardımına karşı tezi çürük raporlu, geçen senelerce
özetlenmişlikler.

Bilindik hatalardan gol yemektir zamanın
Yani buradan kalkıp İspanya'ya gider
Sene başında geliyor ki öyle yerlerden jeneriklik gol yemektir.
Bilmem kimdi anımsayamadım
Oynayarak en iyi şekilde temsil eder yapamayışlar
Kim oluyorsa amaç neyse
İzledim geçenlerde
ve geldi beklenen.

KAÇ DİLDEN GÜRÜLTÜ

Mehmet Tektemur

gün ilk ışıklarını galata kulesinden karaköy iskelesine yansıtmaya başlarken
sonrası eminönü'ne. ürkütmeden yarı uykulu martıları
koşar atış kalple
sisli fasit dairede
(ve akşamdan kalma uyku sersemi sendeleyen bir eminönü ve güvercinler kanat çırpmaya
başlamışken ve vapur seslerine karışırken simit kokusu, duraklarda insan kalabalıkları,
damarları tıkalı galata köprüsünden oltalar denize düşüyorken
ve ay gitmişken)
ne kadar bekletmiş olabilirim bu anı
eşikte
uykusuz
kantaron mavisi bir gökyüzünün
gümüş pırıltısından gün doğumunu

yapışkan ılık dolu avuçla
göç kapısında nöbetçi. sessizde unutulmuş telefon içim
(konuşulanlar kayıt dışı. mısır çarşısı kalabalığına
kaç asır öncesinden sinmiş o koku ve kaç dilden gürültü,
terkedilmiş ayak izlerinden atlayarak, tuzlu bir lokum tadı damağımda)
bu kadar hızlı akan zamanda
ne kadar tutunabilirim
/yürüdüm. karışsın ruhum kalabalığa

önce;
(eminönü’de; balık kokularını geçtim. nimet abla, mehmet efendi’nin kahve
kokusu. sonra istanbul üniversitesi yokuşu. oradan çınaraltı.
her şey her yer değişiyor, yalnızlaşıyor zamanın akışında sürüklendikçe
hayat ölgünken çınaraltı’nın izleri yine gökyüzü
kimler geldi, ruhunu bıraktı kaldı. sonra sultanahmet’ten gülhane parkı
bulabilirsem nazım’ın ceviz ağacına. hayat çok kaygan ve o kadar karmaşık
tutunacak bir gökyüzü aradığım)

günün son ışıklarında çözdüm galata köprüsünün bağcıklarını
işportada ağlayan bebek satılıyordu
istanbul ve çocuklar
ve martılar korusu
ağlarkendi. başka istanbul burası

hep aynı yerden baktığımdan belki. oysa bu şehir yedi tepeli

SAFİR AYNA, SEN VE SESSİZLİK

Seçil Hidayet

aynada izler bırakıyorsun
yalnızlığın ilk karı düşüyor yüzüne
yonca mı acı mı hatıra mı
sallanıyor kolyenin ucunda
dipsiz bir kuyuya inercesine
soyunuyorsun

siyam mesafesinde birkaç dokunuşla
bir kedinin intiharı geliyor aklına
oysa hemen dönecekmiş gibi
bırakıp çıkıyorsun kendini
birileri karanfil ekiyor göğsüne
sekiz canını da vuruyor sessizlik

belki de her şey bir taş atıp
suyun sesini kırma isteğiyle oluyor
buğu yapıyor ayna kim bilebilir ki
teninden kayıp gidiyor gerçekler

faydası olmuyor bağışlamanın
yıkıyorsun boyundan aşağıyı
köpüren sabun güzelleşen ölüm
su düşmüyor üstüne köpük gitmiyor
düşse de alıp götürmüyor seni

yüzünü yüzlerce kez terk ettiğini
gözlerini siyah bir fulara bağışlayıp
görmenin son parçasını da
tükettikten sonra anlıyorsun
geç oluyor hava kararıyor
sen ke(n)dine ağlıyorsun

neden rüyalarında bir aynanın
tuzla buz oluşu var

ÇAĞ MAĞDUR

Ömer Çiftçi

Zamana yenilmiş mağdur bir çağ
Dinine yaslanan sözcükler
Hafızalar kan gömleğinden
Kusurlu sabahlara uyanınız
Yürek hafif yakarış içinde
Keder açılır yüzümüze
Yeryüzü bir halı gibi katlanmış
Göz kapakları kırbaçlanır kirpiklerden
Tas dünyasında haşlanan insanlığımız
Gergin bir çağ var karşımızda
Öfke biriktiriyor kentler
Sokaklar acılarımıza tuz
Tezgâhlara bırakılmış tüm umutlarımız
Tabutlarda taşınan açlığımız
Omuzlar çökük
Yalnızlığımız bir rahim çıplaklığında
Yakamızda asılıdır
Çağ zamana yenilmiş
Çağ mağdur

KENDİME KONUŞMALAR

Ahmet Ayberk Aykul

insanlar hey

bütün unutulmuşluğunda

Eski zamanın

Teslim oldum bütün getireceklerine

onun Ve yetismeye çalışacağım

hızına da elimden geldiğince

nolur söyleyin eskiden

Kimdim ben

Şimdilerde yüzleri kayıyor insanların

Ben baktıkça düşüyor suratları

Zaten sırf ben bakayım diye geçiyorlar

Öylece yanımdan ve sırf ben ağlayayım diye

Açmıyor şu hava bir türlü

Bu yüzden geldi dünyanın en uzun sonbaharı

Yalnızım
Akmasınlar diye suratlarınız sizin
Yalnızlaşıyorum da her gün
Durdurun şunu bak
İçim gidiyor
Nasıl da kandırmışım kendimi görünce

Nasıl kandırmışsın beni anne!
oysa bu yaşıma kadar
herkes beni tanıyacaktı
Özenle seveceklerdi beni
Farkımda olacaklardı ve merak edeceklerdi
Öldürerek uyandırdım kendimi
Artık sadece İyi bir bahanem olmalıydı
kendime kendim için
Neden varolamadığıma dair
Hem yoksa beni kim sever ki kim sevebilir beni
Babam bile istemez eğer o değilsem şimdiye kadar

Delirmek iyi bahaneyse
O zaman kafayı yemeliyim!

Ve insanlar hey
Sizin sevginize de acımanıza da ihtiyacım yok benim

BAYRAMLARA KİMSE/SİS/LİK ÇÖKÜYOR

Ferhat Bezci

İlk kez el öpmediğinde iliğinden çekilmişti kalabalık

Her kesit kan cehennemidir biraz
Fokurdayan, anılara bodoslama daldırır
Ve insan doğacak olan efkârını
İllegal aldırır
Paltolu ağaçlar önünü iliklerken
Yansır çift sütun duygusu, ışığı kırar biz nasılız
Bekleyiş şimdi damar yoklaması

*Bulut dağımı dik kesen gövde
Hazin arbedelerin kabuğundan oyma puttur*

İnsanın mabedine bir bilet uzaklığının yıldırması
Ya da şişeden dikmek yalnızlığı
Elif olmak, başkaldıran huzursuzluğun sonucu
Öğretilmiş fazlalığın yaraya kızması
Belirsizlikle açılan altmış iki
Radikallik korkudan doğar
İnsanın meydandan kaçamayışı bundandır

Tabutta röveşataya kalkamaz boyu bir doksan

Ayaklar ekmek kırıntısı, tavanda ağ
Halsizlik emek kırılmasından çıkan ilk kan
Ulumak kurtlara özgü değil, yeterince ağlarsa insan

Kargo pantolonla daha bi' militan

On parmağın çekime uyması isyandandır
Zaten gökten zembille inmiştir
Kedinin kabarması
Bir gaktır ruhu postaldan türemiş
Ellerin yeri yoktur tende

*Ses telleri bir tek vesikalığında incelir
Harici yüksek bariton birey marşı*

AKŞAM TABURELERİ

Servan Erdiç

Sular çağırıyor gibi gemilerin kalbini
Ben de öyle çağırıyorum gözlerini
Ağaçların gülmesinden, kaldırımların uzanışından
Hep dudakların, saçların geliyor aklıma
Yanıma oturan sesin vardı
Ve şahittir akşam tabureleri
Sevincimize ortak olurdu ay
Filozoflardan, çevrecilikten açardın sohbetleri
Ayrılık nedir bilmezdi pencereler
Yürürdük haksızlıklara miyavlayan kedilerle
Direnen menekşeler açardı yoksulların bahçelerinde
Çıkarırdık harflerin boynundan umutsuz sözcükleri
Ben seni bir kez daha severdim
Ben seni bir kez daha
Vurulurdum ağzının kenarında duran şaraba
Kırpiklerini havaya kaldıran bulutlardan öğrenirdik yağmuru
İslanmak güzeldi, sen güzeldin, ben güzeldim, biz güzeldik
Doğmaktan utanmayan güneşin omzuna başımızı yaslayıp
İnancın ağzından marşlar dinlerdik
Söyledin beni ne kadar çok sevdiğini
Daha bir güzel olurdu çay içmek

Arnavutköy özlerdi bizi Salı günleri
Bulmaca çözen ellerine konmak isterdi kuşlar
Dersler vardı üniversitenin kollarında bizi bekleyen
Ekvatordan kutuplara doğru giderdi kahkahalarımız
Sımsıcak olurdu tüm kainat baştan başa
Bir kış günü hayallerimizin başını okşamayı bıraktın
Yalnızlıktan doldu taşı yüreğimdeki oteller
Seninle olmadığımız aynalarda eskiyor elbiselerim
Mustafa Kemal Atatürk Caddesi üşüyor
Bari bunu söyle terzi kadının benim
İyi mi akşam tabureleri

X/Y

Ahmet Rıfat İlhan

Y genlerinin çoğunu yitirirken
X toplamış canlılığın şifrelerini,
XOX'de bile
Y alınmamış oyuna.

XX'siz anlamsız gelen hayat
XY olmadan da sürdürülebilir,
Y kendisiyle kalamaz ama
X yalnız da yaşayabilir bu gidişle.

ATMOSFER DARMADAĞIN

Enes Eşkin

*savaşların ve yoksulluğun olmadığı
bir dünyanın özlemi içinde..*

kim taşıdı bizi uykumda üstelik?

savaşın ortasında kaldık hepimiz.
düşlerimiz yarım kaldı. /
yarım kaldı saadetlerimiz.
acıdan gökdelenlerin yırtılmış
ey buhranların ülkesi.
sana söylemediler mi?

ayaklarımızı bağlayarak
kaygan zeminde yürüyelim
düşsek ne çıkar buradan
ölüm varsa birlikte ölelim.

bir yıl daha yaşlandık
da dünden bugüne her şey aynı
ne yüz yıl öncesi, ne yüz yıl sonrası
değişen sadece yaşlarımız.
kastettiğim şey tam olarak böyle anlaşılmalı
livor mortis.

tanklar, naralar atarak bir kentin üzerinden geçiyor.
ve çınlayan tiz çığlıklar..
kuşluk vakti bir kentin kırılmış bacakları.

başından vurulmuş asker
kayaçların üzerinde
gözleri açık dünyayı izliyor
düşüncesinde düşüncelerimiz.
başlangıç dedikleri herkesin sonu oluyor.

etrafımızı sarmış tahta gibi kalın
kalabalık bir güruh var,
aşamıyorum, aşamıyoruz.

beni bize sor, beni bizle topla
beni bizi nagasaki çöllerine bırak
belki ölümlere çare oluruz.

KUŞ FIRTINASI

R'Ulaş Karakuş

medeni ve usul bir ışıık gibi
düşüyordu ellerin sularına bu yangın çağında
bölüne bölüne çoğaldın sonra avuçlarımda
bölüne bölüne bir söğüt dalı gibi
eflatun rengi karanlığında kentin

cemal süreya da sevişiyordu
hecelerle ve hararetle
-çivi ve çekiç gibi

seviştik biz de
sokulduk
harfler bağışladık bir şiire topyekûn!
-çiçekler ve toprak gibi iç içe

hatırlasana çiçek açışımızı martın ortasında
iki erik ağacı gibi köklerimiz sarılışını birbirine.

şavkıyan teninle helak olmakta güneş
ayak izine sızan yollar hürriyetini savurmakta alnıma

kuş fırtınasına yakalandım kalbim!
kuş fırtınasına! bağışla!
bırak da yansın kaburgalarım
en mahrem yerinde
kamaşsın gözleri yıldızların
akışına özenerek.

-şiirine düştüm kalbim! bağışlama!
-şiirine düştüm kalbim! yan yan sönme...

GÖĞÜ SEYRETTİM DENİZDİ

Serkan Akça

Binlerce Aganta!
Duydum göçmüş denizler
(Neresinde sesin)

Çok Penelope gözler
Homeros'tan kalma
(Umut bilmek suyu)

Gittinse bu
Getirmek için gelmek
(Özlemler bit)

Adında aydınlandı
Sıcaktı bak gök
(Bir kavuşma belli)

Kıyılarıma çık
Ben orda bekleyenim
(Bunun için ince ağzın)

OĞUL KUŞ

Yakup Sarıoğlu

sözlerim işlemesi bir Kürt kiliminin
“el işi” değil
söz işi, sözün yarası

nicedir, belki incedir diye yüreğim
öteden bu yana geliştirilmeyen
bir şiirin ağırlığını taşıyım

sonra beni her Mayıs tutan alınganlık
-ondandır çizip çizip üstünü
karaladığım devlet büstleri

mutluluk canım, yahut canım mutluluk
devlet kuşu mavalına dönmüş
başımıza devlet kuşu konduysa
döndü devlet o kuşu da vurdu

seni vuran eller kırılsın mı oğul?

BENİ BAĞIR

Ebubekir Narinciak

göğün seferini karıştıran gölgeler dikildi
çamur suyla sevişerek uyandı
ödüm ısrarına denk geldi

uyandım sabbah'ın kalesinden
adem'in dişlediği elma ellerimde
seğirterek yürüyorum

göğsümde doğular, batılar ve orta anadolu'lar uyanıyor

ben yüzümün üzgün hatıralarında sana sığınırım
kırgın bir ah nerede varsa beni orda saysınlar

yüzümde ceylanlar kurşunlanıyor
söylesene ben senin doğun muyum

esmer bir kavis çizdin yüzüme
nerde dursam ben oranın doğusundayım

anla artık yüzümün atlası hiç yokmuş gibi
anla ve yırt çeperimde göğünü taşıdığım ne varsa

yüzüme suskunlar, yüzüme asık suratlar çizdin söylesene beni bağırdın mı hiç

sana ayanlar tutulmuş kandiğın ne varsa
en üzgün yanıma denk gelir
şurası göğsümde atını şaha kaldırdığın yer
otur gürlesin küheylan

bana siyah yeleli bir ah gönder
külleri ben eşeledim bu benim isim

kandiğın ne varsa adını alazlı bir sedef koysunlar
sana tufanlar göndereceğim
sana yarım ihtimaller
sana gözyaşları kurşunlanan anneler
sana kışlar, soğuklar göndereceğim

kalk eksilen ne varsa beni bağır
azınlığımı kus kelimelerinle
ödünç verdiğim ne varsa bakışların saysın beni bir bir

uzun uzun koştum ben sana
suyun soğuk iklimiyle göğsümü ovaldım
baktığın yerde bitiyor kalmalar
biliyorsun gitmeler çok
eksilen ne varsa senin yüzündür

KALANIN SERENCAMESİ

Nevin Arvas

Şimdi sen gidiyorsun ya!
 Ben ağlayacağım.
 Her mevsimin Aralık gecelerinde yaşamak aşkları,
 Her Nevruz'a yalnız serinliğinde girerken
 Yakılan ateşlerde umut etme bir sonraki kabataslak aşkı,
 Tombala içinde arayarak yürüyorum bu yağmurlu akşamda.
 İçimde bilmem kaçınıcı kürdi bestenin
 Hastalıklı bir aşkını yaşıyorum.
 Şifası henüz Aralık akşamlarında gizli,
 Nüksetmesine Nevruz kadar yakın bu aşkımin
 Ölüme kaderlenmiş,
 Vedasını şimdiden içimde vebalaştırarak
 Taziyelerimi haykırıyorum yer yüzüne hazin bir biçimde...

Sen şimdi gidiyorsun ya!
 Ben yarınma bencilce üzülüyorum bir de uykusuz gecelerime.
 Ey fikrini şiirime inceden işlediğim Aralık akşam bakışlım!
 Küsmedim ama yoruldum.
 İçimde iki dilli bir aşk
 Ve ben bu kütüphane yangınından
 Seni hangi dilde kurtaracağımı bile bilmeden
 Eski bir uygarlığın içine sıkıştırarak kaçmak
 Ama kaçsak da yaşamamak ahdini bozarak
 Daha da içinde bir anlamla
 Seni de Nuh'un gemisine almayarak
 Veda ediyorum hazin bir şekilde...

Şimdi sen gidiyorsun ya!
Ben çiçeklerimi susuz bırakıyorum
Ey ayrılığı toprağa ilk düşen cemre kadar taze yağmurum
Sen giderken ben,
Medeniyetin sularında boğuluyorum
Beni bırak koş diyemeden
Yanımda bencilce benimle var olmamanı arzularken
Kağıttan bir gemiye biniyorum hazin bir biçimde...

Şimdi sen gidiyorsun ya!
Niyet mektubu kıvamında sunduğum tüm tükenmişliklere
Adayarak bu besteyi
Aklımda seksek oynamana izin vermeden
Atıyorum zarlarımı şeş-beş umudundan biraz daha nahifçe...
Metinlerin içinden geçerek
Metinler arası hikâyelerin tuzuna bulayarak bütün karelerimi
Karelerimden uzun metrajlı yolculuklar serpiyorum bu sahneye
Tragedyalar yazarak tüm ötekilere
Onları da bence temsil edilişlere mahkûm edip
Barbarlaştırıyorum ben olmayan Antik kentleri hazin bir şekilde...

UZLAŞI

Erhan İksamuk

kahr sabahlarında kötücül uyanırdım zahit bir ihtiyarlığın
ustalığından eski avuç içi kesiğinin geri çekerek yararsız kelimelerimi
otel odaları ki rahmiydi orada hayatın hasta kokuları yayan
isyanda ağrı yaşıyordım baudelaire'in kalemiyle
yağmurlarla tutulan gizli notlar kızılaştırırdı sabahı
bir mermi geç de olsa hedefini bulurdu sisler içinde
toprak kaba gürültülerini gizleyemezdi yolunu çizenlerin

aynadaki sevgilim acem menekşedir dünyayla uyuşamayan
kırıklıklarına yetişmem gerekecek bu defa kaybolmak pahasına
ve duvarların neden kör olabileceğini anlatan kadının
erisin diye ateşi bekleyen demirlerle uzlaşması kalbin
yaşamı sezilmeyen bir şiiirdir yine de zahit ihtiyarlığın

ah yamaya benzeyen ulu kent çocukları karanlık sokaklarda
etlerinde dövmeler gibi duran alaycılığı alacakaranlığın
kentnin kamburunda ıssızlığı tanımlayan göçmenliğin sözlüğü
haki yerleşğin adımları pay alırlardı savruk bedenlerden
sürüsüyle kuşlar sahipsiz beden artıklarını kutsardı sabahları

gözlerimin bu yapışkan karanlığa alışması haniydi
sartre'ı okurken bir dev bulurdum doğuda ve batıda
avucuma sustalı ile üflediğim işaret, kalpte öç duygusu
pusat olup yürüdüğüm duvar diplerinde yeryüzü lanetlisi
çocukken kandırılmış pirüpak alyoşa silerdi önseziyi
ayaklarım gövdeyi çiğnemeyi öğrenirdi büyümek telaşıyla

AŞKIN SİĞİL ÇİÇEĞİ KENDİNE

Berat Korkmaz

gülesi gelen'e

ve kızardı taraçalar arasında unutulmuş kuru gül

*Dejavu nedir bilmeyen
kurdun
göğsüne tünemiş
Sabır.*

Susmak konuşmayı küstürdüğünde gelirsin.
Yani yarının yokluğunu yormadan bir dilek tut!
Bizi yor, bizi yont, bizi yastan arıt!
Bizi kursağın kengerinde kendi kışımızı karmaktan yarat.
ve madem kaynatılan bizim şerbetimiz, pişen bizim helvamız,
bunu unut;
Daya pis burnu o olmaktan kurtul!
Neyse ki dile gelen ölmeye yakın O!
O biraz açıklık hayatla
O biraz telef ve berhava olmuşluk
söz söylenmeden ağaran her şeydeki
neyse ki dile gelen ölmeye yakın O!

Çocuksun, aklın abaküs telaşı.
Ellerinde misketler ve tümceler
ve burada, siperde bize doğrulan
tünemiş bulduğumuz süngülerin.
Birbirimizi onarıyoruz, bu bulaşıcı.
Maskeni tak ve uyan!
Düşünü unut dibe batan süngerin!
Sesin nesneleri yanıltmak günleri!

Bir çoban, çapaklarına
kan bulaşan arpacık gözlü çocuklarla
yalnızlık uyuturken
sirenlerin sesi içine kuşku düşürüyor.
Bu demek oluyor ki duygudaşlık sürüyor.
Ey bir sabinin sabrını sınavan açlık!
Yeşilliklerin sarnıcı bizden taraf büyümüyor!

Gidiyorum, yanıtların kantarındaki kan dengesini kurmaya gidiyorum.
Bilmiyorum kargaşasında aklın heybesine sevgi damıtan hiltelerin gürültüsü
işitilmiyor.
Utanmakla adım buluyorum: Hiç başağı bitmemiş mısır koçanı.
İşte, yüzümü unutmanın bir yolu da bu!
İlk şafakta bir asker, rabbim, bu yüzden mi vuruldu?

Aşkın siğil çiçeği kendine.
Bir bu yüzden bilinci kine çevirmen.
Sulardan soyunduğumuz bir çağdayız.
Nasıl olur da bizi sevmekle budanmış bulur,
paklanmış bulmayız?

ve savruldu küller terleterek her ayıbımızın burcunu.
Ölümün ikizi sakıncalı sorularla karşıladı eşikte bizi.
Yorgunluksa tepemizden defedemediğimiz şu baykuşu salıverdi yamacımıza.
Ey her kimse her şey anlamıyla müsemmadır diyen,
Anlamak zift olup döküldü alnımıza!
En güzel cevabı seksenlik dedemden kalma şu tüfekte bulduğumda:
İnsanı yalnız mermi değil, meni de öldürür diyemiyorum.
Çarmıh affında kendi gölgesinden korkan karıncanın duası bu:
Direniyorum, direniyorum, direniyorum.

ve uçukladı taraçalar arasında unutulmuş kuru gül

Üşüyorum,
demek ki;
sevmek
Tükendi.

DÜZENLİ DENGESİZLİK

Sedanur Demiral

Bir rüzgar ki savurduğu duvarı geçmiyor
Çıkarttığını sanıyor güçle büyüttüğü yangını
Özüne bir nefes özüne bir kurtarıcı sarmaşıklardan
Koparalım! Pis şehirde tek anımız kalmasın
Varsın süslemesin çiçekler kanlı taşları

-Unutmayacağım kalbime dolananları

Bir gerçek ki kanıtlara esir olmuyor
Her şeyden uzak aşk her şeyin dışında
Umut gebe zamana, umudu boğacak zaman
Korkuyorum! İşte büyük ve kibirli itiraf
Yak avcumdan tırnak izlerimi yak

-Unutmayacağım acımdan bıçtiklerimi

Bir boşluk ki yutkunacağını kusuyor
Sinesi bir bakımlık öfkesi dinsiz imansız
Çağrısına kesik kulak, bakışına üç beş duman
Al! Biriktirdiklerinin bütünü şimdi ıkın
Cennette körelecek kendine intikamın

YİRMİ ALTI AĞUSTOS İKİ BİN ON YEDİ

Hasan Ulaş

Geçmiş zamanda babama
Geniş zamanda ölüme...

Önce babam göçtü
Sonra direksiz kalan ecel kondu
Sonra eski mahalle
Sonra dünya başımıza
Sonra..!
Acılar anıya
Ağaçlar tohumu

Ne acıklı
acıınca geçmesi acının
Yeni başlayan bir masalın peşrevi gibi
gündelikçi bir telaşın silip süpürmesi can evini

Anneme kaldı parmaklarının arasındaki tütün kokusuyla telefonu
Babamı arıyorum
annemin öksürüğü açıyor
-Alo Alo Alooo
(Annem artık dünyayı ağır işitiyor)
-Anne bir şey lazım mı?

GERİ SAYIM BAŞLADI

Deniz Ayfer Tüzün

yıldızları kemiren gecenin kenarına
kırmızı çizgi çekilmişken ve
heybetli bir çöp kamyonunun gürültüsünde sevişirken
yasa dışı adam, yasa dışı kadın
sokakların duvarlarına yansıyabilir tarihler

tetiği çekilmek üzere olan tabanca
suyun üstünde kayıp düşer
velhasıl herkes düşer bu yolda
bizbize kalırsınız yine
tabelasız sokağın kaydı yoksa
en başa dönülebilir

geri sayımda sayılar sonsuzdan gelir
sonsuz gitmeden kalırsınız bir ışık altında
bizi inciten ne varsa işte böyle bir yol üstünde kalırdı
sonsuz ve sonsuzluğa gidemeyen bir yol

şimdi koydum bir kenara kırmızı çizgileri
tabelasız sokağı
düşenleri kalkanları bir kenara
çünkü yeniden ve son kez
geri sayım başladı..

sayalım:
doğum
yaşam
ölüm!

BULUNMAYAN MAVİ-DE

Songül Çiçen

Yüzümün oluklarına birikmiş sisi dağıtacak
Bir gök arıyorum
Ve seni buluyorum mavi diye
Seni neden mavi bildiğimi düşünüyorum
Uykumu neden sevmediğimi

Görmekten korktuğum rüyada
Çocukluk defterini uzatıyorsun bana
İçe kabartmalı taşı gibi yazgımızın
Yüzünün kapağında bir kara
Açılmıyor içinden öfken
uzuyor
gizli hüznün saçında

Sen boynunu koyuyorsun gövdeneye
Benin büyüyor ve kımıldıyor benim elimde
Bileklerimizden kısıtıyor aynı yelkovan
Orta kaldırımlara sıkışıyoruz
tozlu ağaçlar gibi
Parçalanıyoruz yeşilimizden
Bizi aynı yükte itiyor gri şehirler

Şimdi seni neden sevdiğimi düşünüyorum
Uykumu neden sevmediğimi
Ellerimin hileli renginden kaçarken
Sırtıma inen mavi buzullu ülkeyi
unutmak istediğimi
Rüyalarım unutmuyor

GECE SAATİ

Rıdvan Yıldız

Önce müttefik sonra düşman (ayna)

Hizasında durduğun her keskin şekil
Seni değiştirir kendinden önce (bıçak)

Uyuyan genişlikler içinde
-Yan yana ve ayrı-
Her yöne dalgalandı (koltuk)

Güneşi göğsünde toplayan ölgün sular
Kendi bedenini kazıyor topraktan (ilkbahar)

El mekanı mesken olmaz insana
Kiralık bir can cihana düştü (emanet)

Uzak bir deniz göğü dolduran(mavi)

Gece telefonum çalsın istemezdim (acı)

Bu canı kuvvetlendiren sele değirmen olsam
Uykudan önce son durağım kaşının ucu (öpücük)

ay içinde beşik, süt bedenli bebek
Henüz büyümemiş soluğu kadar (umut)

Uçurtmalar son ruju ihbarcı bulutların
İpler öldüğünde çamaşırlar rehin kalır çırılçıplak (yağmur)

Düşünce düştü daha kelimenin kanı akmadan(gece)

Özledim seni, devam edemiyorum.

FIGÜRAN ŞAİR

Furkan Eren Ekici

Açık hava gökyüzünden sızan karlı tane,
Kırağı olarak vardı sahneye
Esas oğlanın şakaklarında kırçıl,
Kız oğlan kızın gözlerinde yaş oldu
perde.

Seçilemeyen suretlerde
Koltukları kanser kisvesine bürünen bir kitle.
Akıl tutulması sirayetli
Mahşeri bir matine

Kalp çarpısından nümayiş bittiğinde
El çırpıntısından alkış,
Hani, nerede !

Sükut çılgılığının kuşları,
Cümbüşten huzmeye kanatlanmakta yine.
Rüzgarla dansın müziğinde,
Uç uç sesleri yükselmekte

Oyunu kaçırın figüran şair,
Haddini bilmeden tirad vermekte
Hafızası gidip gelmekte:
Ey uçan şey, şiirim tanrı sözüdür dur da dinle !
Şaşırma insana benzeyenin dilinden dökülene
Yazdıklarım varır kutsala çıkan deyimlere;
Dogmaca yer edinebilir mana aleminde,
Şekilden ibaret kalabilir dirayetinde.
Bazen zuhur eder teninde;
Sivilce olur, çıban olur
Tan eylenir üzülme.
Şirpençeye benzediğinde,
Ardından muhibbiyi bekleme
Dünya kimse-ye(siz) kalmaz,
Gerinme !

Annemin Ellerine Merhem

Süleyman Karaca

Zamandan bir parça satar mısınız bana?
Bir yüzünde sokaklarda kazanılmış çocukluğum
Ki çocukluk sokakta satın alınmazsa eğer
Diğer yüzünde üzüm şirasından anne şehveti
Ki anneler yüzüne yüzüne duadır çocuğun

Zaman satın alınan bir kırıntıdır, bin parça
Susamları kaldırım diplerine kaçmış
Başlar üzerinde taşınan kutsal simitler
Çarşı gezmesi
Kaldırım soğuğu
Bağıramamak, sesin utangaçlığı değil

Sokağın kokusuyla, büyüyen ayakkabı numaraları
Çocukluğun evrildiği anayasalar
Belki ipi kopmuş bir salıncak
Büyüyüp de büyüğü küçük yapmak.

Elli yıllık bir ceviz ağacını sırtlayıp
Otuzumda omuzumla
Küçük omzumla
Annemin altısında diktiği
Küçük elleriyle
Büyüyüp de annemin ellerini dert

Otuzumda annemin elleri;
Suyu çekilmiş bir afrika fili
Toprağın rengini soldurtan güneş.

Ellerine annemin tırtık tırtık
Yırtıklarını özenle yamadığım çiçeğin kokusu
Sinmiş usul usul.
Elleriyle annemin, sürülmüş yüzüm

Çorak bir toprak artık
büyüyeyim diye sert elleri
Benimse sürgündür yüzüm.
Bir kaçmak, bir uf deliği, bir zaman çeşmesi
Nereye gitsem peşimde elleri

EVİNİN YOLUNU BİLMİYEN

Sevda Altınkaya

Ben birini sevdim
Hep bir şeylerin susuzu olarak kalmış
Sevda da geçmez boğazından diye
Kuru sevda üstüne
ayrılık içmiş

Ben sevdim birini
Bir çiçeği öpmeyi beceremediği gibi
Bir yaşamı da alıp bağrına basamamış
Ama dünya sularına kaptırdığı gönlü
boğulmuş günden güne

Birini sevdim ben
Salınıyormuş güzelliği
bir palamut ağacının gölgesinde
Hiç inmezmiş boğazındaki sessizlik ağrısı
O hep bir yerlere yetişmeye çalışmış
Özenli kelimeleri varmış ölümden yana
Mezarlığa çiçek toplamaya giderken görmüşler onu
Nereye böyle demişler de
Evime diyememiş

TERCÜME ETÜTLERİ

II

Volkan Hacıoğlu

Fırtına, bir romans değil, bir tragedyadır. Shakespeare'in sahnelere veda manifestosudur. Prospero, Shakespeare'in alter-egosudur. Diğer bir anlamda öteki-ben'idir. Ve Prospero'nun final tiradı şair mütevazılığıının en nadide örneğidir. Kitaplarını denizin iskandil almayan derinliklerine gömer şair. Ve perde kapanır. Sahneden çekilmesini bilmenin erdemiyle büyür gölgesi yarınlar doğru... Yaşı henüz kırk yedidir. Çağımızın popülizm düşüncesine karşı bir davranış sergiler. Çağdaş şairlerin sırf bu nedenle bile hâlen ondan öğrenecekleri çok şey var. Prospero'nun final tiradındaki şu meşhur dörtlük şiir sanatı ile insan tabiatı arasında güçlü bir bağ kurar. Nâzım Hikmet Akademisi'nde verdiğim Estetik derslerinin Tercüme Etütleri saatinde bu dörtlüğü öğrencilerle tahlil ve tetkik etmiştik. Türkçe çevirisini ilk defa bu metinde yayınlıyorum. Çeviri açısından bir hayli meşakkatli olan bu şiirde anahtar kelime "stuff." Madde, eşya vs. anlamlarının dışında Shakespeare İngilizce "stuff" kelimesini Türkçe tam karşılık olarak "fasafiso" anlamında bir 'tabir' şeklinde kullanıyor. Burada 'tabir' kelimesi üzerinde özellikle durmak gerekir. İngilizcede bir edebiyat sanatı olarak 'conceit' kavramına Türkçede 'aykırı benzerlik' deniliyor ancak 'tabir' demek kulağa ve akla daha doğru geliyor.

Rüya tabiri ile şiir tabiri arasındaki benzerlikten faydalanarak "fasafiso" tabirinin şiirin estetik yanılsama üzerine kurulu söylemine de uygun bir ifade olduğunu söyleyebiliriz. Bu tercüme estetiğini göz önünde bulundurarak tercih ve karar sorunsallarını somut dilbilimsel verilerle nesnel bir şekilde değerlendirdikten sonra diğer parçalar Türkçe kelime haznesinin zenginliği sayesinde kendiliğinden denilebilecek kadar kolaylıkla yerli yerine oturuyor. Shakespeare çevirirken karmaşık düşünmemek gerektiğini de belirtmek yerinde olur. Zira Shakespeare'in halkın gündelik konuşma diline bir hayli yakın ve haddizatında tabii bir şiir dili var.

Hayal mahsulü misali bizler öylesine fasafisoyuz
Ve kısacık ömrümüz dolanmış yumağına bir uykunun.*

*[We are such stuff as dreams are made on
And our little life is rounded with a sleep.]*

Bu mısraların daha önceki çevirilerinden biri şöyledir: “Rüyaların yapıldığı maddeden yapılmayız biz ve uykuyla çevrilidir küçücük hayatımız.” Bu yorum her şeyden önce Shakespeare’in kendine has lisanının tabii tabirlerine uymuyor. Özellikle *Fırtına* piyesi söz konusu olduğunda bu kendine has poetik lisanın metnin kimi yerlerinde daha bir hırçınlaştığını görüyoruz. Hırçınlıktan kasıt aynı zamanda doğrudan bir ifade taşıyan şiirsel yükün okurun zihninde bıraktığı kuvvetli tesirdir. Shakespeare’i çağının herhangi bir dramatistinden ayırt etmemizi ve onu başlı başına muazzam bir şahsiyet sahibi Şair olarak görmemizi sağlayan bu ve benzeri tabirlerin kuvvetli tesiridir.

* William Shakespeare, *Fırtına*, IV. Perde, I. Sahne. Çev.: Volkan Hacıoğlu.

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ – 2 HÜSEYİN KAPTANOĞLU

Diyelim ki bir film olmayı isteyeyim:

Andrei Tarkovski’ den Andrei Rublev. Karanlık kuzey akşamları manastır izbelerinde yaldızlı tanrılar sunmak dünyaya.

Hadi bir renk olayım bir kereliğine ve son kez:

Ungaretti’ nin ‘ Batık Liman ‘ ına vuran güneşin sarısı.

Tarihte varmış yokmuş bir kişil olmak desem:

Alman Köylü Savaşı esnasında Thomas Muntzer’ in tek sır kâtibi. Yan yana, bakışa bakışa boynu vurulmak.

Bir kitabın yazılışına an be an şahit olmak durumu:

Sibirya’ daki kürek cezasından dönmüş peygamber Dostoyevski’ nin yanı başında ‘ Ölü Bir Evden Hatıralar’ ını yazarken yüzünü, yüzünün aldığı ifadeleri ve parmaklarını seyretmek onun. Kuşkusuz ki, bitip tükenmez sigara ve votka sağanağıyla.

Hüseyin’ in bir hayvan olarak tasviridir:

Çocukluğumun Karadeniz kasabasındaki o asma yapraklı balkonda yaralarını sağalttığım ve babamın onu doğaya salmasını gözyaşları içinde seyrettiğim atmacanın gelip beni bulmasını bekliyorum. O benim daracık hafızamda sonsuzca uçurduğum Turul’ um, Garuda’ m, Simurg’ um.

maça papazını yoldan çıkaran sinek valesi

Yiğit Ergün

başlıyor dünyanın vals, hantal yakalanıyoruz
günlerin batmasını beklemekle
ve içimize batmasını
hayat isyanı öğrettiği gibi
tefekkürü de dayatıyor
ey hakgh'

haa, bak şimdi
radyoaktif ve zehirli
herkes kendine göre zenci
biçim bazen façalı, üslup iğreti edici
tüm aydınlatma aldatmaca
cehepe de yerine göre gerici

yolunu şaşırmaktan gelen münzevi çerçi
tuttuğu baltanın sapını koruyor
mahalle yanarken tüm taraklar fora
millet ampulleri istiyor
bu şiiri yazmak da yoruyor
yukardaki dizeyi daha

iyi bayramlar türkiye
hamın ve kurnazın bereket olduğu
kültürlerin en sık erozyona uğradığı yapı
ah! biliniyor her şey
kimler katil, hangisi hırsız
biliyor o gençler ve yaşlılar
bilmeyen yok, medyada dahi reziller

ama silahları var ve yüksek güvenlikleri
silahlı adamları, paraları ve tarikatları

acıyı unutanlar ordusu ve her gün yabancılaşma
o zaman sevişelim azizim ve sevişelim azizem
o zaman kutup kutup riya ve kutu kutu pense
diktatörler ve yamakları elmamı yerse
birbirlerinin kafalarına sıksınlar

an dediğin tutulmuyor
türümüz henüz yenemedi zamanı
peki, bize mi düşer modern/sonrası zamanların münzevi ahlâkı?
şiiir de bu soruyla kapanmalı.

HAZİN BİR PORNO

Süleyman Berç Hacı

“Okurken sertleşilecek bir
şir midir sana kalmış”

PORNOCULARA SORU:

-Kaderin olan aklın
ne yapıyor lan bilgisayarın başında?
-Sikik

İl fuhuşla
mücadele
komisyonu
senin için
çökecek
720p
duygularına
-Yakındır

PORNOCULARDAN**CEVAP:**

-Porno izliyor abi: Dalgın
 Hayata karşı: Sıkkin
 Yaşayan bir şey: Çirkin
 Alışmış, vazgeçimsiz
 Çekimsiz bir Haneke filmi,
 İsmi;
Kime sorsan gösterirler, senin
gibi ker i zi
 Ama
 Ama
 Bana kızma sen
 hiç abi
 Sikim aynı babamın siki
Kime sorsan gösterirler
ZÜREFA'DA...
Bizim dinsiz genetiği

PORNOCULARA**KAPAK:**

Böyle giderse aklının:
 Yolları acıklı
 Evi: hazin bir sembol,
 hayata karşı
 Dilense olmaz bundan kelli
Ne söylememi beklerdin?
"Senin aklın üzgünken
Sana sinirli yapamadıkların
 Eline
 Gözüne
 Ve sikine
Prezervatif lazım"

ÖLÜ DOĞAN

Ulaş Yiğiter

yüzümdeki sasılık
geceyle çürüten külçeleşmiş
bir bakışın tortusudur
uyku diplerinde birikmiş
bir sabah bozulur

iner ve hevesi boğazlanmış kara
yazıları bodrumda
kömür kokularından kapıları çalarım:

kuğusu boğuldu gölün
birazdan kar yağacak

ürperir sessizliği içinde
perde gerilerinden
oflayıp duran adam:

ah kirpikleri bir kepenk ki
açmadığım bir dükkândı dünya
kurdelesini iç çekişlerden

LARVA ORDUSU

Elif Ahi

Ama nedense herkes avcı,
Ama nedense herkes etçil.

Kimse durup izlemiyor vaşakları,
Kimse tabağına koyup yemiyor, otları.

Bizimdir dediniz, el çektik kitaptan.
Sizindir dedik, eyvallah!

Ama nedense herkes evvel zaman ahiri,
Ama nedense herkes toplu vebal bekçisi.

Kimse kurup oturmuyor üç ayaklı tahtaya,
Kimse yontup getirmiyor, heykeli ortaya.

Aslı budur dediniz, ayak izimizi sildik topraktan.
Aslı nedir? dediniz, size öğrettik terk-i diyardan.

Sanmayın öldü babamız, ağlar anamız.
Sanmayın zalimin döşeğine, düşenin köteğine ortağız.

Sanmayın döndü başımız, Havva'nın günahından.
Sanmayın, eğik başımız, Adem'in celladından.

Susun dediniz, tiz çıktık yokuşlarınızdan.
Oturun dediniz, ayak biledik yolunuzdan.

Ama nedense hep diktir ölmeyen yaşlar,
Ama nedense hep diktir ölmeden başlar.

Kimse sevinmesin, döndü dönen çark-ı şehlaya.
Kimse dövünmesin, yandı yanan ulu kurtlara.

Kusuyoruz, dünyadan aheste kalbimiz.
Zannedin ki susuyor, sesi çıkmayan kalemimiz.

PİNG-PONG MASASI - 3
AYŞENUR ÖZTÜRK - CENK KOLÇAK

C.K: Bir şiir olsaydın hangi şiir olurdun?

A.Ö: "Uzun yağmurlardan sonra"

A.Ö : Bir roman karakteri olsan hangi karakter olurdun?

C.K: Arturo Bandini

C.K: Çalışma masasının penceresi nereye / neye bakmalı?

A.Ö: Apartman boşluğuna

A.Ö: "Bu böyle bitmemeliydi" dediğin bir son var mı?

C.K: Her rakı kadehim.

C.K: Sahip oldukların mı, olmadıkların mı?

A.Ö: Olmadıklarım

A.Ö: Her şey bir şey midir, bir şey her şey mi?

C.K: Bir şey her şey

C.K: Sana yalnızlığı anımsatan şey?

A.Ö: Valiz taşımak

A.Ö: Aşk bir varış mıdır?

C.K: Hayır, burğaktır.

C.K: Düzen mi, düzensizlik mi?

A.Ö: Düzenli bir düzensizlik.

A.Ö: Tavuklu pilav mı, etli pilav mı

C.K: Kavurmalı pilav

SÖYLEŞİ

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ ÇERÇEVESİNDE SUAT ÇELEBİ SÖYLEŞİSİ (İRFAN ÇINAR)

İrfan Çınar: Merhaba, Suat ağabey. Söyleşi teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. İstersen, 27. Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü ile başlayalım. Geçen hafta iki sene sonra ödül törenini düzenleyebildiniz. Nasıl geçti?

Suat Çelebi: Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü'nü düzenlemeye 1996 yılında başladık ve hiç ara vermeden, katılım, açıklama, tören tarihlerini dahi sektirmeden 27 yıldır devam ettirdik. Ne yazık ki pandemi kısıtlamaları nedeniyle 2020 ve 2021 yılı ödül törenlerini yapamadık, ancak ödül alan dosyalar süresi içinde kitaplaştı ve okuruyla buluştu. İşte bu yıl bu nedenle üç yılın ödül plakelerini ve diplomalarını sunma fırsatımız oldu. Böyle olunca da katılımı ve heyecanı da daha başka oldu diyebilirim. Tören ve kokteyli kapsayan dört saatin nasıl geçtiğini anlayamadık, sohbetlerimiz yarım kaldı. İyiydi yani.

İrfan Çınar: Bu sene, Hakan R. Temiz ve Öztekin Düzgün ödülleri aldı. Bizi nasıl kitaplar bekliyor?

Suat Çelebi: Hakan geçen yıl, Öztekin de 2014 yılında Adı Anılan genç arkadaşlardandı. Dolayısıyla şiirlerini az çok bildiğimiz, izlemeye çalıştığımız şairlerdendi. Onlar da şiirlerini geliştirip, her yıl bir öncekinden daha güçlü bir dosya oluşturma çabasına girmişler ki ödüle gönderdikleri dosyalar gerçekten

de güzel dosyalardı. Kasım ayında okurlarımızı iki güzel kitap bekliyor diyebilirim.

İrfan Çınar: Sina Akyol'un olmadığı bir tören oldu. Yokluğu nasıl etkiledi ve bundan sonra nasıl etkileyecek?

Suat Çelebi: Sina Ağabey. Onunla Sevdadır'ı hazırlama sürecimiz olan 1984 yılı başından bu yana Arkadaş'ın arkadaşları olarak elimizi taşın altına koyduk. 1996 yılında da ödülü başlatırken birlikte yola çıktık. Ödül törenleri O olmadan düşünülemezdi bile. Bu yılki törende söz alan arkadaşlar da buna vurgu yaptılar. Yıllardır O'nun tüm eserlerini yayımladık. Arkadaş dediğimiz zaman ilk akla gelendi Sina Akyol. O'nun boşluğunu doldurmanın mümkünatı yok. Törenlerde O'nun oturduğu o ön koltuk sanırım hep boş kalacak. Seçici Kurul üyesi Sina Akyol olarak da yerini doldurmak çok zor. Ondan boşalan kurul üyeliği için, kalan sürekli kurul üyelerimizin hep erkek oluşunu da dikkate alarak, Ödül'ü alan ilk kadın şairimiz olan Zeynep Köylü'ye teklif etmeye karar verdik. Bundan sonraki yıllarda dördüncü sabit kurul üyemiz Zeynep Köylü olacak.

İrfan Çınar: 27 senedir birçok şeye koşturarak hatta direnerek bu ödülü ayakta tutuyorsun. Sina Akyol, Gökhan Arslan, Orhan Alkaya ve ödül alan

şairlerin katkılarını da görmezden gelemeyiz ama senin emeğin çok ayrı. Arkana baktığında mutlu musun? Nasıl hissediyorsun bunca emeği düşününce?

Suat Çelebi: Benimki 40 yıldır süren, karşılık beklemeksizin yapılan bir görev gibi. Önce yayıncılık, sonra ödül, hepsi Arkadaş ve Sevdadır için. Hiçbir kurum veya kuruluştan sponsor vb destek almadan, tümüyle kendi kaynaklarımızla yürütüyoruz. Kurul üyeleri başta olmak üzere emek koyan tüm arkadaşlar da hiçbir karşılık beklemeksizin desteklerini sunuyorlar. İmece gibi diyebiliriz. İyi dosyalar okudukça, iyi kitaplar yayımladıkça, güzel insanlarla tanıştıkça mutlu oluyorum. Bu da bizim aldığımız karşılık oluyor.

İÇ: Bugünlerde hiçbir şeyi ekonomiye bağlamadan konuşmıyoruz. Kitap basım ve dağıtım maliyetleri de farklı bir noktaya gitti. Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü'nün sürebilmesi bakımından ekonomik bir tehlike var mı?

SC: Ödülün süregeldiği 27 yıl boyunca birçok ekonomik kriz dönemini yaşadık. Kağıt bulamadığımız, matbaalardan fiyat alamadığımız dönemler oldu. 2021 Ekim ayı ve sonrası da böyle. Buna karşın 2021 yılının ödül alan dosyası Mustafa Torun'un "Yarası Olan" ve Sina Akyol'un son şiir kitabı "Şiirler"i kasım ayında yayımladık. Son ödül törenini de en az iki katına çıkan maliyetlere katlanarak gerçekleştirdik. Gelecek yıllar için de aynı şekilde devam edeceğimizi düşünüyorum.

İÇ: Dergilere olan ilginden devam edersek genel anlamda şu andaki şiir ortamını nasıl buluyorsun? Popüler dergiler diyebileceğimiz kanaldan şiir daha geniş kitlelere ulaşıyor gibi duruyor. Nereye varacak bu işin sonu? Şiirin içi boşaltılıyor mu?

SC: Uzun yıllardır çok sayıda dergiyi izliyorum, ayrıca dergi arşivi var tabii. Son yıllarda bunlara izlemekte zorlandığım fanzinler, en son dönemde de e dergiler eklendi. Hangi materyal üzerinden yayınlanırsa yayınlansın, her birinin bir editörü, yayın kurulu olsa dahi, bir edebiyat dergisinin en iyi seçicisi okurudur bence. İyi şiiri izlemek isteyen okur, eninde sonunda iyi şiiri okuyabildiği dergiyi takip eder, okur, satın alır ya da "tık"lar. Çok sayıda dergi olması, doğal olarak okur payının azalmasına, bu da dergilerin satış geliri ile kendini döndürme şansının azalmasına neden oluyor. Dergi alıcısını ya da abonesini elde tutma kaygısı, yayıncısı için, iyi şiir yayınlamada, seçici olma noktasında en büyük çelişki sanırım. Bunun sonucunda ortaya çıkan tablo için farklı tanımlamalar yapılabilir elbette, ancak teknoloji çağında, internet yayıncılığının, dergiciliğinin bu kadar yaygın olduğu bir dönemde "nereye varacak bu işin sonu"nu tahmin etmek zor sanırım. Umarım çoğunluk iyi şiir okuru şiire küsmez, en azından yenileri takip etmeyi bırakıp, eski "tanınan" isimlerle kendini sınırlamaz. Zira her zaman yeni şiire, yeni şaire ve okura ihtiyacımız var.

İÇ: Sina Akyol her ödül töreninde “Şiir yazmaya devam edecek misin?” diye sorardı. Şiir yazmaya ve kitap basmaya devam edenler olsa da ödülünden sonra kalemine dokunmayanlar da var. Benim sormam biraz garip olacak ama Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü’nü aldıktan sonra bu şairler şiir hayatına devam etmekte zorlanıyorlar mı? Öyleyse neden?

SC: Her yıl ödül duyurularında ve törendeki konuşmamda ilk yıldan itibaren Ödül’ü alan şairlerimizin adlarını açıklıyorum. Fikri takip önemli. Senin kafanda oluşan soru başka okurların kafasında da oluşuyordur diye. Şimdi ödül kronolojisini önüme koydum ve 1996 yılından bu yana ödül alan arkadaşlara bakıyorum, ilk kitapta kalan kaç kişi var diye: ilk yıldan son yıla kadar, inceleme ödülleri çıkartırsak yalnızca 10 arkadaşın halen ilk kitapta olduklarını görüyorum. Ancak bunların sekizi zaten 2014 sonrasında ödül alanlar. Yani bu arkadaşlar için yeni dosyalarının kitaplaşması için daha çok zamanları var. Ayrıca bu 10 isim dergilerde şiir yayımlama ve diğer alanlarda üretime devam ediyorlar. Bu konunun tam olarak değerlendirilmesi uzun zamana ihtiyaç gösteriyor. Örneğin ödül alan bir arkadaşımız ilk kitabından yaklaşık 15 yıl sonra neredeyse her yıl bir kitap yayımlamaya başladı, yakın zamana kadar onun için de senin söylediğin kaygı ortaya atılıyordu. Demem o ki, bir şairin rutin aralıklarla “görünmesi” şart değil, her şairin aynı zamanda bir insan olarak da yaşadığı sıkıntılı dönemler vardır, bu dönemlerde biriktirir, karalar, yazar,

ancak yayınlamak için çaba göstermeyebilir, buna enerjisi bile olmayabilir. Sonra o birikenler, karalananlar, yazılanlar bir basınç oluşturur ve şairin fırsatı, koşulları da varsa dökülmeye başlar. Artık kitap mı olur, dergilerde görünmek mi bilemem. Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü, liseler arası şiir yarışması değil ki, orada birinci olan genç arkadaş, yıllar sonra bir zamanlar şiir yazdığını bile hatırlamasın.

İÇ: Şiir alanında değerli insanlar aramızdan göçtü. Sence arkalarında büyük bir boşluk bırakarak mı göçtüler? Öyleyse bu boşluk nasıl telafi edilebilecek? Yoksa şiir dönüşüyor ve onunla beraber şiir ortamı kendini bir şekilde iyileştirecek mi?

SC: Bu soruya daha çok bir okur olarak yanıt verebilirim. Kendi şiir çizgisini oluşturmuş, kendi okurunu bir ölçüde yaratabilmiş her iyi şairin kaybı elbette bir boşluk oluşturacaktır. Bunların yerinin dolması diye bir şey olamaz bence, okur onların kitaplarıyla o boşluğun etkisini az hissetmeye çalışacaktır. Yeni gelecek iyi şairler de şiir evreninde, ileride göçtüklerinde boşluğu hissedilecek bir alan açarlar. Bu döngü böyle devam eder. Bunu iyileşme ya da kötüleşme ikilemi üzerinden düşünmek istemiyorum. Homeros göçtüğünde, Dante; Neruda ve Nazım göçtüğünde Süreya, Can Yücel ya da Arkadaş bir öncekilerin boşluğunu doldurma iddiası dışında yeni alanlar açtılar. Sonrakilerin öncekileri iyileştirmek iddiasında olduğunu da düşünmüyorum. Şiir yazar kadar

okuyanların da değişime uğradığını, böyle olunca şiir ortamının da zamana göre değişeceğini kabul ederek değerlendirmek gerekecek. Bugün çok beğenilen şiirlerin ilerideki okur tarafından nasıl karşılanacağını bilemiyorum.

İÇ: Bir de siyasi ortamın şiire etkisini sormak istiyorum. Şiir sence otorite tarafından kısıtlanıyor mu? Hatta bir adım öteye geçsek şairler iktidarla ters düşmemek için kendini kısıtlıyor mu?

SÇ: Benim şairim, biat etmez, kamu ile iş tutmaz, muhaliftir, sözünü esirgemez. Onların otoriteden yana kaygıları olacağını sanmam. Olanlar elbette vardır, şair de eklemek yiyor sonuçta, ekonomik kaygılarla hareket eden olacaktır. Tırsan da. Şairlerin otokontrol yapmaları iyidir ama bu nedenlerle değil, daha çok şiir kontrol hapı meselesi gibi bir otokontrol olmalı yani. Sadece iyi şiir değil iyi şair de lazım diyorsak bunların bütünü işte.

İÇ: Şiir ortamı hem edebiyat alanındaki iktidarla hem de siyasetle olan çatışmasında ne yapabilir?

SÇ: İktidar kavramı hep göreceli olagelmıştır. Tüm iktidarlara karşı olmak iddiasıyla yayın yapan bir yayın organının yayın kurulu, iktidar olduğunu fark etmez. O yayına ürün gönderip de ürünü yayınlanmayan şaire göre bu kişiler iktidarını kötüye kullanmıştır. Edebiyat alanındaki her türlü kötü iktidarlara karşı, öncelikle onlara biat etmeyen bir duruş ve nerede yayınlanırsa yayınlansın yalnızca iyi edebiyat ürününe

sahip çıkmakla bu iktidara karşı durulabileceğini düşünüyorum. Şiirle siyaset hem birbirini besleyen hem de çatışan yapılardır bence. Siyaset bir tavır koymadır, tavrı olmayan şair olsun istemem; aynı zamanda siyaset kurumu şairi ele alıp biat ettirmeye de çalışır, iyi şair buna karşı duruş sergiler. Ne yapılabilir dersen; şairin siyasetin dışında kalmasını savunamayacağımıza göre; tavır koyma anlamında politik duruş sergilemesini beklemek hakkımız olsa da iyi şiir yazan ancak köşesinde oturan bir şairi yok sayamayız.

İÇ: Bazı şair ve yayınevlerinin direniş diye ifade ettiği hareketlerin arkasında bir direniş görüyor musun?

SÇ: En iyi direniş, bir şair için, üretmeye devam etmektir bence. Dönem dönem yapılagelen şair ve yayıncı işbirlikleri, dayanışma usulü kitap yayımlama vb çabalar tek başına bir direniş sayılabilir mi? İş sadece yayımlamakla bitiyor olsa belki ama öyle olmuyor.

İÇ: Vakit ayırdığın için tekrar teşekkür ederim. Son olarak eklemek istediklerin neler?

SÇ: Önce sağlık, şiir için de yapabileceğimiz en büyük direnişin, bugüne kadar yapageldiklerimizi yapmaya devam etme kararlılık ve olanağını bulmamız. Objektif koşulların da bugünkünden daha kötüye gitmemesi ve şiirin okurunu bulabileceği, okurun şairiyle söyleşebileceği ortamın yitirilmemesi. Ben de teşekkür ediyorum.

BİR KİTAP

HAYATIM: RENGÂRENK BİR ZİFİRİ KARANLIK

Ben kuma inanırım kumun dökülüşüne
Henüz ufalanmamış sert bir kaya olarak kuma inanırım ben
Paramparça keskin bir cam olarak kuma...

Ben sana inanırım senin gülüşüne
Henüz tanışmadığımızdan önceki sana inanırım ben
Ayrıldığımızdan sonraki sana...

Plüton yayınlarından çıktı.

Bkz: https://www.kitapyurdu.com/kitap/hayatim-rengarenk-bir-zifiri-karanlik/617364.html&filter_name=furkan+%C3%A7irkin

Furkan Çirkin (.....,)

“Hedefsiz ve yelkensiz bir şekilde, hiçbir rüzgârdan medet ummadan, uçsuz okyanuslarda oradan oraya savruluyor / yaşıyor / vakit geçiriyor / ve en önemlisi, tabii ki (ne yazık ki – iyi ki) ölüyor.”

. . . .

Furkan Çirkin (Konya, 1992)

Ankara ve Malatya’da iki fen lisesi terk etti, bir kolej bitirdi. İstanbul’da iki üniversite terk etti - Boğaziçi ve Kadir Has-, iki üniversite bitirdi -İstanbul Üniversitesi Hukuk ve Felsefe-. Yelkensiz Şiir Dergisini 9 yıl/ 32 sayı boyunca -issn’siz ve izinsiz- çıkardı. Yelkensiz Yayınlarını -yine kaçak yollarla, sermaye yayınevlerine karşı duruş olarak- sürdürmekte. Şiirleri; Varlık, Şiirden, Sincan İstasyonu, Eliz gibi dergilerde yayımlandı. İlk şiirleriyle Üniversiteler Arası Şiir Yarışması, Adana Yaşam Sanat Şiir Ödülü, Eskişehir Sanat Genç Şiir Ödülü gibi ödüllerde birincilik ve mansiyon aldı. İlk şiir dosyaları, Arkadaş Z. Özger ve DİL Derneği gibi şiir ödülleriinde anıldı ve başarılı sayıldı.

Bu kitap, şairin “İntikamım Kendimdir” adıyla 2021 Ekin Sanat Şiir Ödüllerinde Jüri Ödülü alan dosyasının basıma hazırlanmış şeklini oluşturmaktadır.

Diğer Şiir Kitapları: Nihilist Alarm (Artshop Yay., 2019, Muammer Hacıoğlu Ö., Jüri Ö. Ödülü)
Şer/h (Klaros Yay. – DİP Şiir Serisi, 2020, İsmet Kemal Karadayı Ö., Övgüye Değer)

